

РЕШЕНИЕ

№ 1016

гр. Русе, 18.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – РУСЕ, III ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Майя Й. Йончева

при участието на секретаря Емилия Д. Добрева
като разгледа докладваното от Майя Й. Йончева Гражданско дело №
20214520105198 по описа за 2021 година

Искът е с правно основание по чл.422 ГПК.

Ищецът “Сити Кеш” ООД гр. София, представляван от управителя Николай Пенчев Пенчев, чрез процесуалния си представител в искова молба, уточнена с молба вх. №21961/03.11.2021г., твърди, че на 09.11.2019г. е сключил с ИР. Й. Р. Договор за паричен заем “Кредирект” №370630 при условията на ЗПФУР, по силата на който й е отпуснал заем в размер на 900 лв, изплатен й на същата дата. Ответницата е получила на посочения от нея електронен адрес договор за паричен заем с погасителен план и Общи условия. Общо дължимата сума по кредита е в размер на 1052.18 лв, от която 152.18 лв е уговорената между страните договорна (възнаградителна) лихва за срока на договора. Заемателката се е задължила да върне заема на 7 равни месечни вноски, падежните дати на които са уговорени в погасителен план, неразделна част от него, като първата падежна дата е 09.12.2019г., а последната падежна дата е 09.06.2020г. Твърди, че ответницата е направила две плащания, всяко по 251 лв, на 09.12.2019г. и на 15.01.2020г., а относно оставащите пет вноски е изпаднала в забава, като съгласно чл.86 ЗЗД дължи обезщетение за забава. Претендираното обезщетение за забава е 115.70 лв. За събиране на вземането си подал заявление за издаване на заповед за изпълнение по реда на чл.410 ГПК, образувано в ч. гр. дело №3543/2021г. на Русенски районен съд. Тъй като ответницата е направила възражение в законоустановения срок, моли да се признае за установено съществуването на вземането му към ИР. Й. Р. за сумите 900 лв главница по Договор за паричен заем “Кредирект” №370630/09.11.2019г., заедно със законната лихва от

подаване на заявлението по чл.410 ГПК до окончателното изплащане, 92.10 лв договорна възнаградителна лихва за периода от 09.11.2019г. до 09.06.2020г. и 115.70 лв лихва за забава за периода от 11.03.2020г. до 01.06.2021г. Претендира направените разноски по ч. гр. дело №3543/2021г. на РРС, както и тези по исковото производство.

Ответницата ИР. Й. Р. чрез процесуалния си представител взема становище за неоснователност на иска. Оспорва твърденията на ищеца, че й е предал в заем исквата сума, която не е получила, поради което е недължима. Заявява, че не е сключвала договор за паричен заем №370630, нито на една от посочените дати с разменени от ищеца цифри на месеца и датата. Заявява, че за договора между страните се прилагат Законът за потребителския кредит и Законът за защита на потребителя. ЗПК въвежда императивни изисквания за формата и съдържанието на сключения договор, неспазването на които води до неговата недействителност. В случая договор №370630 е недействителен, съгласно чл.22 ЗПК – нарушени са чл.10, ал.1, чл.11, ал.1, т.7-12 и т.20 и ал.2, чл.12, ал.1, т.7-9 ЗПК, във вр. с което излага пространни съображения. Съгласно чл.23 ЗПК, когато договорът за потребителски кредит е обявен за недействителен, потребителят дължи само чистата стойност на кредита, но не и лихви и други разходи по него. Съгласно чл.33, ал.1 и ал.2 ЗПК при забава на потребителя кредиторът има право само на лихва върху неплатената в срок сума за времето на забавата, като обезщетението за забавата не може да надвишава законната лихва. В случая признатият от ищеца факт за направеното от нея плащане на две месечни вноски, не е съобразено. Моли искът да бъдат отхвърлен като неоснователен и недоказан. В случай, че искът бъде приет за доказан по основание – да бъдат съобразени недействителността на договор №370630. поради несъответствието му с изисквания на ЗПК, както и получените плащания в общ размер 502 лв.

По делото са представени писмени доказателства, приложено е ч. гр. дело №3543/2021г. на Русенски районен съд и е назначена счетоводна експертиза.

За да се произнесе, съдът съобрази следното:

Видно е от ЧГД №3543/2021г., че в производство по чл.410 и сл. ГПК е била издадена заповед за изпълнение на парично задължение №1872/29.06.2021г., поправена поради допусната очевидна фактическа грешка с Разпореждане №6808/04.11.2021г., срещу длъжницата ИР. Й. Р. за

сумите 900 лв главница по Договор за паричен заем “Кредирект” №370630/09.11.2019г., заедно със законната лихва от 24.06.2021г. до окончателното изплащане, 92.10 лв лихва за периода от 09.11.2019г. до 09.06.2020г., 115.70 лв обезщетение за забава за периода 11.03.20г.-01.06.2021г. и 56.85 лв разноски по производството. Своевременно е направено възражение срещу заповедта за изпълнение, поради което съдът е указал на заявителя да предяви иск за установяване на вземането си.

Ищецът е предявил иска в законоустановения едномесечен срок.

От представения Договор за паричен заем “Кредирект” №370630/09.11.2019г., сключен при условията на ЗПФУР, се вижда, че ищецът е предоставил на ИР. Й. Р. заем в размер на сумата 900 лв с фиксиран годишен лихвен процент 40.05 % и годишен процент на разходите 48.1 %, която е превел по посочената от нея банкова сметка в деня на сключване на договора (вж. приложената на л.40 Разписка за извършено плащане №20000000195040415/09.11.2019г.). Заемателката се е задължила да изплати заема разсрочено - на 7 бр. вноски, дата на първо плащане 09.12.2019г. и дата на последно плащане 09.06.2020г., съгласно погасителен план, инкорпориран в договора. Общата сума за плащане, съгласно чл.3.10 от договора е 1052.18 лв.

Договор №370630/09.11.2019г. е сключен, съобразно разпоредбите на Закона за електронната търговия, Закона за предоставяне на финансови услуги от разстояние и Закона за електронния документ и електронните удостоверителни услуги.

Установено е, че ответницата е получила сумата, предмет на договора, но не е погасила изцяло задължението си по него.

От заключението на счетоводната експертиза, потвърдено и допълнено устно от вещото лице Р. М. Д. в съдебно заседание на 21.06.2022г., се установява, че вземането на ищеца произтича от Договор за паричен заем “Кредирект” №370630/09.11.2019г., съгласно който на ИР. Й. Р. е предоставен паричен заем в размер на 900 лв при фиксиран лихвен процент 40.05 %, който формира дължима фиксирана лихва в размер на 152.18 лв. Срокът на договора е 7 месеца, първото месечно плащане се дължи на 09.12.2019г., като размерът на първото и второто месечно плащане е 30.04 лв, а на останалите пет месечни плащания е 198.42 лв. В първото и второто месечно плащане е

включена само договорна лихва, а в останалите пет – договорна лихва и главница.

Ответницата е извършила две плащания за погасяване на задължението си по посочения договор в общ размер 502 лв: на 09.12.2019г. е преведена сума в размер на 251 лв и на 15.01.2020г. - сума в размер на 251 лв, след което не са постъпвали суми за погасяване на дълга. Заемът е в просрочие от 11.02.2020г. Остатъкът от задължението на ответницата към датата на подаване на заявлението по чл.410 ГПК е: главница 900 лв, договорна (възнаградителна) лихва 92.10 лв за периода от 10.01.2020г. до 09.06.2020г., вкл. и дължима в периода 10.02.2020г. - 09.06.2020г. Сумата 262.90 лв неустойка по чл.6.2 от договора не е предмет на настоящия иск.

Обезщетението за забава по чл.86 ЗЗД се претендира за периода 11.03.2020г.-01.06.2021г. Според експертизата, която е извършила допълнителни изчисления и е съобщила разпоредбата на чл.6 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение (ЗМДВИП), в сила от 14.05.2020г., размерът му е 82.19 лв. В т.см. е и устното заключение на експертизата.

Заклучението на експертизата е прието от съда без възражения от страните.

При това положение съдът намира, че искът следва да се уважи, като се признае за установено съществуването на вземането на ищеца за сумите 900.00 лв главница, заедно със законната лихва от подаване на заявлението по чл.410 ГПК или от 24.06.2021г. до окончателното изплащане, 92.10 лв договорна лихва за периода от 10.01.2020г. до 09.06.2020г. и 82.10 лв обезщетение за забава за периода от 11.03.2020г. до 01.06.2021г. За разликата до 115.70 лв обезщетение за забава искът следва да се отхвърли. Ответницата дължи на ищеца сумата 55.13 лв разноски по ч. гр. дело №3543/2021г. на РРС, съобразно уважената част на иска.

Пълномощникът на ответницата претендира разноски за адвокатско възнаграждение за заповедното производство по реда на чл.38, ал.1 т.2 и т.3 ЗА. В този случай съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл.36, ал.2 ЗА (Наредба №1/09.07.2004г.) и осъжда другата страна да го заплати. В тази връзка съдът съобрази, че процесуално представителство за подаване на възражение по чл.414 ГПК от

длъжник срещу издадена заповед за изпълнение не е сред изрично предвидените в Наредба №1/09.07.2004г. случаи, поради което и на основание §1 от ДР на Наредба №1 възнаграждението следва да се определи по аналогия, като се съобрази вида на самото процесуално действие. В случая длъжникът чрез процесуален представител е подал възражение съобразно утвърдения образец, като възражението е бланкетно. Ето защо и с оглед извършените от адвоката действия по изготвяне на възражението съдът намира, че по аналогия следва да намерят приложение конкретни случаи, предвидени в чл.6 от Наредба №1 или в случая по т.5 за изготвяне на други молби. Тези действия на адвоката са най-близко до действията му, свързани с подаване на възражение по чл.414 ГПК, което в случая е бланкетно. С оглед и гореизложеното съдът намира, че сумата, която следва да се определи като общ размер на дължимо възнаграждение за подаване на възражението в заповедното производство е в размер на 50 лв, като в съответствие с отхвърлената част от установителния иск, то на адвоката на ответницата за извършеното безплатно процесуално представителство и защита в заповедното производство следва да се присъди сумата 4.81 лв.

Възражението на процесуалния представител на ответницата, че между страните по делото не е създадено валидно облигационно правоотношение и че ответницата не е получила заемната сума по Договор за паричен заем “Кредирект” №370630/09.11.2019г., е неоснователно, предвид изложените по-горе опровергаващи го безспорно установени обстоятелства.

Неоснователно е и възражението за недействителност на договора поради нарушение на чл.10, ал.1 [ЗПК](#), според който договорът за потребителски кредит се сключва в писмена форма, на хартиен или друг траен носител, по ясен и разбираем начин, като всички елементи на договора се представят с еднакъв по вид, формат и размер шрифт - не по-малък от 12. В случая липсват доказателства за допуснати съществени нарушения на цитираната правна норма, които да са довели до ограничаване правата на ответницата, предвид изпращането на договора за заем от 09.11.2019г. на ответницата по електронен път.

Неоснователно е възражението за нищожност на клаузата за фиксиран лихвен процент. Съгласно чл.21, ал.2 ЗПК, всяка клауза в договор за потребителски кредит с фиксиран лихвен процент, която определя

обезщетение за кредитора, по-голямо от посоченото в чл.32, ал.4 ЗПК, е нищожна. В случая не се установява такова завишаване на лихвата над предвидения в чл.19, ал.4 ЗПК размер. Не е налице и хипотезата на чл.21, ал.1 ЗПК, според която всяка клауза в договор за потребителски кредит, имаща за цел или резултат заобикаляне изискванията на този закон, е нищожна. В случая не се установява възнаградителната лихва да е в завишен процент, за което не са изложени формални съображения.

С влязло в сила разпореждане №3515/29.06.2021г. по ч. гр. д. №3543/2021г. Русенският районен съд е отхвърлил заявлението за издаване на заповед за изпълнение за сумите 262.90 лв неустойка по чл.6.2 от договора във вр. с чл.30, ал.1 ОУ, 125.50 лв неустойка за забава по чл.37 ОУ и за 100 лв разходи за събиране на кредита. Тези суми не са предмет на настоящото производство, поради което съдът не осъжда възражението за недействителност на договора за заем поради нарушение разпоредбата на чл.11, ал.1, т.10 ЗПК.

Съгласно чл.78, ал.1 ГПК във вр. с чл.37, ал.1 ЗПП, вр. с чл.25, ал.1 от Наредба за заплащането на правната помощ, ответникът следва да заплати на ищеца 650.70 лв разноски по настоящото дело, съобразно уважената част на иска. Съгласно чл.78, ал.9 ГПК съдът определи юрисконсултското възнаграждение на 200 лв, като в случая не намира приложение разпоредбата на чл.13, т.2 от Наредба за заплащането на правната помощ.

Съгласно чл.78, ал.3 ГПК, ищецът следва да заплати на ответницата 30 лв разноски по делото, съобразно отхвърлената част на иска. Съдът съобрази, че дължимото адвокатско възнаграждение по реда на чл.38, ал.1 ЗА за исковото производство, съобразно чл.7, ал.2, т.2 от Наредба №1/09.07.2004г. е в размер на 307.55 лв.

Мотивиран така, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА за установено съществуването на вземането на “Сити Кеш” ООД със седалище и адрес на управление в гр. София, ул. “Славянска” №29, ет.7, представлявано от управителя Николай Пенчев Пенчев, ЕИК 202531869

към ИР. Й. Р. от гр. **** ЕГН *****, за сумите 900 лв главница по Договор за паричен заем “Кредирект” №370630/09.11.2019г., заедно със законната лихва, считано 24.06.2021г. до окончателното изплащане, 92.10 лв договорна възнаградителна лихва за периода от 09.11.2019г. до 09.06.2020г. и 82.19 лв лихва за забава за периода от 11.03.2020г. до 01.06.2021г, като ОТХВЪРЛЯ същия иск за разликата до 115.70 лв лихва за забава.

ОСЪЖДА ИР. Й. Р. да заплати на “Сити Кеш” ООД сумите 55.13 лв разноси по ч. гр. дело №3543/2021г. на РРС, както и 650.70 лв разноси по делото.

ОСЪЖДА “Сити Кеш” ООД да заплати на адв. М.Р. сумите 4.81 лв разноси по ч. гр. дело №3543/2021г. на Русенски районен съд, както и 30 лв разноси по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Русенски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Русе: _____